

Dosar nr. 1181/244/2008

ROMANIA

TRIBUNALUL VASLUI
SECȚIA CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. 1559/R

Ședința publică de la 03 Decembrie 2008

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE NINA GĂLESCU

Judecător **ADINA ALEXANDRU**

Judecător **DANIELA MIHAELA MANOLE**

Grefier **ELENA GEORGHIES**

Pe rol se află pronunțarea recursului civil formulat de recurenta - reclamantă **SC KYO INC SRL**, cu sediul în mun. Satu Mare, str. rețezatului, nr. 39, reprezentantă legal prin Răzvan Nicolae Micu, în calitate de administrator, în contradictoriu cu intimata - pârâtă **UNITATEA ADMINISTRATIV TERITORIALĂ COMUNA DIMITRIE CANTEMIR**, împotriva sentinței civile nr. 908/01.09.2008, având ca obiect arondă civilă.

La apelul nominal făcut în ședința publică, la pronunțare, au lipsit părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează că: procedura este legal îndeplinită; în data de 27.11.2008, prin registratură, recurenta a depus cerere de repunere pe rol și cerere de sesizare a C.J.C.E..

Dezbaterile în prezenta cauză au avut loc în ședința publică de la 26.11.2008 și sunt consemnate în încheierea din aceea zi care face parte integrantă din prezenta decizie. Din lipsă de timp pentru deliberare s-a amânat pronunțarea pentru astăzi, 03.12.2008, când s-a dat soluția de față.

TRIBUNALUL

Asupra recursului civil de față;

Prin sentința civilă nr. 908/2008 a Judecătoriei Huși a fost respinsă acțiunea civilă formulată de reclamanta **SC KYO INC SRL** în contradictoriu cu Primăria Comunei Dimitrie Cantemir, jud. Vaslui, prin Primar.

Pentru a pronunța această sentință Judecătoria Huși a reținut că acțiunea este neîntemeiată ca fiind respinsă deoarece art.580 ind.3 cod pr.civ., se referă în mod exclusiv la neîndeplinirea unei obligații de a face care nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul.

În speță, transferul dreptului de proprietate asupra unei sume de bani din patrimoniul pârâtei în patrimoniul reclamantei reprezintă o veritabilă obligatie de a da și nu de a face.

Pe cale de consecință, instanța a reținut că în speță nu sunt aplicabile disp.art.580 ind.3 cod pr.civ.

Din aceste considerente, de fapt și de drept, instanța a respins acțiunea conform dispozitivului sentinței.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs SC Kyo Inc SRL, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Astfel arată recurenta că instanța de fond a reținut în mod eronat că obligația înscrisă în titlul executoriu ar fi o obligație de a da nu de a face.

Recurenta mai arată că prin pronunțarea acestei sentințe civile de către Judecătoria Huși s-a produs o încălcare a art. 6 par.1 din C.E.D.O., în sensul că neexecutarea sau executarea cu întârziere a unei hotărâri judecătorești constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil.

Se expune de către recurentă din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, mai exact cauze în care s-a stabilit că dreptul la un proces echitabil precum și dreptul la un tribunal ar fi violat dacă ordinea juridică internă a unui stat contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească definitivă și obligatorie să rămână inoperantă în detrimentul unei părți,

Executarea unei sentințe face parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din Convenție.

Recurenta a formulat și o cerere de trimitere către C.J.C.E. pentru a răspunde la mai multe întrebări privind interpretarea art. 6 par.1 din C.E.D.O., a art. 47 al.2 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și interpretarea prev. art. 20 din Carta.

Din actele și lucrările dosarului de față, prin prisma motivelor de recurs formulate, dar și art. 304¹ Cod pr. civ., tribunalul constată următoarele:

Critica formulată de recurentă cu privire la nelegalitatea și netemeinicia sentinței civile nr. 908/2008 a Judecătoriei Huși este nefondată.

În mod corect, instanța de fond a reținut că disp. art. 580³ Cod pr. civ., pe baza căruia și-a întemeiat reclamanta acțiunea se aplică în baza neexecutării unei obligații „de a face”.

Obligația înscrisă în ordonanța nr. 4644 din 2007 a Judecătoriei Satu Mare cuprinde o obligație de plată a unei sume de bani care este o obligație de „a da”.

Cele două tipuri de obligații nu pot fi confundate, existând deosebiri între ele:

Astfel, obligatia de a da înseamnă obligația de a constitui sau a transmite un drept real oarecare.

Obligația de a face este îndatorirea subiectului pasiv de a efectua o prestație pozitivă în general, în afara celor care se încadrează în noțiunea de „a da”.

1
o
T
li
ce
în
nef

Rezultă, cu certitudine, faptul că obligația înscrisă în titlul executoriu (Ordonanța nr. 4644/2007 a Judecătoriei Satu Mare) este o obligație de a da și nu de a face.

Dispozițiile art. 530³ Cod pr. civ. prevăd că „dacă obligația de a face nu poate fi îndeplinită prin altă persoană decât debitorul, acesta poate fi constrâns la îndeplinirea ei, prin aplicarea unei amenzi civile ...”.

Acest articol, aplicându-se doar obligației de a face, nu se poate recurge la această procedură și pentru îndeplinirea unei obligații de a da.

Cu privire la cererea formulată de recurentă, de recurgere la procedura prev. de 234 din T.C.E., de trimitere a unor întrebări la C.E.J. pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare, tribunalul constată că un răspuns din partea acestei instanțe nu este pertinent și util pentru soluționarea litigiului intern.

Pe de altă parte, tribunalul constată că întrebările formulate sunt nerelevante pentru soluționarea cauzei.

Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene are valoare obligatorie începând cu decembrie 2007, dar pentru instituțiile comunitare nu și pentru statele membre. Aceasta face parte din dreptul comunitar și cetățenii europeni beneficiind de un sistem dublu de protecție a drepturilor fundamentale: CEDO și Carta Drepturilor Fundamentale.

Întrebările formulate de către recurentă cu privire la interpretarea art. 47 și art. 20 din Cartă nu prezintă relevanță față de conținutul cererii de chemare în judecată.

Cu privire la interpretarea art. 6 din C.E.D.O., tribunalul constată că această convenție nu poate face parte integrantă din dreptul comunitar.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului a intrat în vigoare în sept 1953 și a fost adoptată sub egida Consiliului European, cuprinzând ca arie geografică toate cele 45 de state membre ale Consiliului European.

Carta Drepturilor Fundamentale este o parte din noul Tratat de la Lisabona, ambele aplicându-se doar pentru actele și legislația Uniunii Europene, respectiv pentru statele membre ale Uniunii Europene.

Concluzionând, tribunalul apreciază că dispozițiile C.E.D.O. nu pot face obiectul unor întrebări în cadrul procedurii hotărârii preliminare prev. de art. 234 T.C.E.

Față de întrebările formulate de către recurentă cu privire la interpretarea disp. Convenției tribunalul constată că acestea sunt inadmisibile și prin urmare cererea va fi respinsă.

Față de considerentele reținute mai sus, în legătură cu recursul formulat împotriva sentinței civile a Judecătoriei Huși, tribunalul constată că acesta este nefondat și prin urmare va fi respins, în baza art. 312 Cod pr.civ.

Tribunalul va menține sentința Judecătoriei Huși ca legală și temeinică.

